-y -n

A SOKKARÚ RABLÓ

PÁRATLAN OLDAL - LXIII. évfolyam, 26. szám, 2019. június 28.

Tanítványaimmal Erdélybe utazom, egy nyári táborba. Itt minden felnőtt önkéntesen, társadalmi munkában dolgozik, költségeit is maga fedezi. Városom nagyvonalúan támogatta utazásunkat, százezer forinttal. Gondoltam, az útiköltségre használom fel, mert akkor magyarországi áfás számlát kapok – ha szállásra, étkezésre, akkor romániait. Csak hát, a vonatjegyek nem kereken százezerbe kerültek, hanem többe, mondjuk 124 600 forintba. Honnan lesz a többi 24 600? Naiv lélek volnék, úgy hittem, ehhez senkinek semmi köze, amúgy meg a tanítványok szülei természetesen összedobták a pénzt utazásra, szállásra, kajára. Hohó, az úgy nem lesz jó, legalábbis nem tanácsos, mert akkor ebből az összegből 27 százalék áfát kell fizetnem, szólt a pénztáros. Anyádat! Ezt nem mondtam, csak gondoltam, és nem a pénztárost, hanem a törvényhozót címeztem meg vele. Hát lenne adóhivatal a világon, amely kész megadóztatni diákok külföldi utazását, és mindjárt Európa legmagasabb adókulcsával? Magyarországon persze mindenre van megoldás. Ha én épp 24 600 forintot ajándékoznék (kinek is? utazó tanítványaim közösségének?), akkor ez az adomány nem volna adóköteles, és minden rendben is lenne. Adományozok. És ha kiderül, hogy mindez csak afféle magyar trükk? Akkor tömlöcbe megyek?

Az esetről az a *2000* című folyóiratban megjelent tanulmány jut eszembe, amely szerint az állam kialakulásának magyarázata, hogy hatékonyan szedett „védelmi pénzt” alattvalóitól. Immár el is hiszem, hogy így lehetett.